

къмъ свои близки познайници и другари, на които бѣше готовъ да послужи съ голѣмо усърдие съ каквото му идѣше отъ-рѣжи.

Първата ни работа, щомъ пристигнахме въ Лондонъ бѣше естествено да идемъ да търсимъ писмата, които напраздно бѣхме чакали и въ Виена и въ Парижъ. Надеждата ни тукъ бѣше толкозъ голѣма, колкото голѣма бѣше и вѣрата ни въ дѣлото, за което бѣхме изпратени. И тукъ, обаче, се намѣрихме съвсѣмъ неочаквано излъгани въ тази си надежда, която ни тѣй много тревожеше. Ходихме и въ руското посолство и другадѣ, но никждѣ нищо за насъ. Положението ни ставаше толкозъ по-неприятно, че мжчно, невъзможно ни бѣше да се прѣдставимъ безъ прѣпорѣка въ Лондонъ, кждѣто и да би било, дори и като съвършено частни лица. Ние, обаче, и тукъ не се отчаяхме. Бѣхме въоръжени съ голѣмо търпѣние, черпено въ дълбокото съзнание на нашата мисия. Още сѣщия день ние се заканихме да идемъ да посѣтимъ директора на *Дейли Нюзъ* (Daily News), она свободололюбивъ вѣстникъ, който съ своитѣ прочути по онова врѣме дописки отъ Цариградъ и съ своитѣ живи статии върху турскитѣ свирѣпства въ България и върху положението изобщо на тая злочеста страна бѣше разклатилъ до дѣно на душата по-голѣмата частъ отъ английското общество, и бѣше възбудилъ живо съчувствие къмъ страдалница България. Отложихме, обаче, за сега това посѣщение по причина, че случайно се срѣзнахме него день въ хотела съ г. Протичъ, българинъ родомъ отъ Търново, задоменъ отъ години въ Букурешъ и настаненъ тамъ като професоръ въ медицинското училище, дошълъ сега отъ тоя градъ въ Лондонъ по нѣкои свои частни работи, както казваше. Той се познавалъ отодавна